

Před deseti lety byli Malina s Vichrovským spolu na vojně. Odtud se navrátili jako největší nepřátelé. Pokud šlo o spojelectví, měl Vichrovský při tom na své straně celou obec. Malina byl sám proti všem. Ve chvíli, kdy sousedi sedali na zápraží v družných hovorech, Malina šel mimo, ani nevzhlédl. Státní zastupitelství poslalo obci dotaz o pověsti. A na rubriku, jakou má Malina pověst, odpovídá obecní úřad suše: Ve vsi se nezdraví s nikým! To stačí k posouzení dalšího.

Jednoho dne jak obvykle bral se Malina podle svých sousedů, ani na ně nepohlédl. Byl mezi nimi jeden, který řekl: „Koukejte Malinu! Ten si ňák chodí!“

„Von dycky,“ odpověděl Vichrovský, který to poslouchal. A začal vypravovati to, co už stokrát před tím sousedům vypravoval, ale co oni ještě stokrát chtěli od něho slyšet. Jak Vichrovský řekl tohle: „Von dycky,“ ztichli sousedi jako pěny a jenom se chichtali do dlaní. A Vichrovský vyprávěl:

„Když toho Malinu vidím, tak si musím dycky vzpomenout na tendleten rok vosumnáctej, co sme spolu byli na italský frontě. Tenkrát takhle na začátku sme tam udělali šturm, no a holt nám při tom padla velká kořist do rukou, jak se to tak řekne, kořist válečná. Von náš cuk vybral právě ňákýho toho velkýho židovskýho konfekcionáře a vono tam u něj ve skladu bylo ňákejch dobře počítanejch pár tisíc tětletěch dámskejch kombiné. Jářku, takový zelený, žlutý, červený, vobyčejný i hedvábný, s krajkama, bez krajek, na co holt taková žencká může pomyslet.

Von tam byl velitelem ňákej blbej hejtman, kterej nám, jak se to tak řekne, chtěl udělat za vítězství taky ňákou radost a dal rozkaz ty kombiné rozdělit mezi mužstvo. Tak jsme holt druhý

den fasovali každej dvě dámský kombiné. Jářku některý si to vzal, některej to ani nechtěl a ty, co si to vzali, dávali ho holčákům, anebo si z toho dělali vonučky a nápodobně.

Jo, ale milej Malina vyfasoval jedno takový červený hedvábný a jedno ňákej vzácnej kousek s bruselskejma krajkama. A kde pak prej aby to někerej ženskej dal. Von vám si hned svlík tu svou košili a místo ní se voblík do toho jednoho fáboru, von vám jářku vypadal jak kojná. A to s těma bruselskejma krajkama měl na neděli. Jářku, ale to nebylo nic. Von byl mezi náma už tím takhle známej, ale jak povídám, pravá podívaná na něj byla teprve na latrině. Voni ho ty druhý manci za ty krajky tahali, no a vod těch dob se mu holt jináč neřeklo než Malina, ten půvab vod Piavy! Takhle sem Malinu poznal a vod těch dob se Malina nezměnil!“

Lze jistě pochopiti to, že takovýhle příběh se ovšem rozšířil široko daleko po kraji a Malinovi se mezi lidmi neřeklo jinak než „půvab od Piavy“, kluci na něho pokřikovali, a když Malina jednou taky tu kandidoval za Práškovu stranu blahé paměti, nedostal tu Prášek ani jeden hlas. Již tenkrát prý se dal Malina před nějakým svědkem slyšeti, že se s Vichrovským za tohle vypořádá, ale svůj slib splnil až letos. Nezbylo mu než čin, odsvědčený skoro celou obcí, doznati, ale hájil se tím, že Vichrovský vymyšlenými příběhy mu utrhoval na cti. V té věci se prý taky vede urážkový spor, doposud nevyřízený. Soud nečekal, až jak se to vyřídí. Připustil, že Vichrovský Malinu snad urážel, ale uznal zároveň, že je to jen velmi nepatrná polehčující okolnost a Malinu odsoudil na 3 měsíce těžkého žaláře s podmíněnou lhůtou dvou let.

(České slovo, 30. října 1927)